ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 10ης Μαΐου 2001 *

Στην υπόθεση C-345/00 P,

Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), με έδρα το Παρίσι (Γαλλία),

Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (SETRAB), με έδρα το Παρίσι,

Est Distribution Biogam SARL, με έδρα το Château-Salins (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τον D. Leemarkers, avocat, και την C. Haton, solicitor, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 11 Ιουλίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. II-2893), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τους F. Anton και J. Monteiro, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, D. A. O. Edward (εισηγητή), S. von Bahr και C. W. A. Timmermans, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Σεπτεμβρίου 2000, η Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (εθνική ομοσπονδία βιολογικής γεωργίας των περιοχών της Γαλλίας, στο εξής: FNAB), το Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (ευρωπαϊκός συνεταιρισμός επιχειρήσεων μεταποιήσεως και διανομής προϊόντων βιολογικής γεωργίας, στο εξής: Setrab), και η εταιρία Est Distribution Biogam SARL (στο εξής: Biogam) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2000, T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France κ.λπ. κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. II-2893, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους που είχε ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1804/99 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1999, για συμπλήρωση, για τα κτηνοτροφικά προϊόντα, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2092/91 περί του βιολογικού τρόπου παραγωγής γεωργικών προϊόντων και των σχετικών ενδείξεων στα γεωργικά προϊόντα και στα είδη διατροφής (ΕΕ L 222, σ. 1).

Το κανονιστικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2092/91 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1991, περί του βιολογικού τρόπου παραγωγής γεωργικών προϊόντων και των σχετικών ενδείξεων στα γεωργικά προϊόντα και στα είδη διατροφής (ΕΕ L 198, σ. 1), απαγορεύει να γίνεται αναφορά στον βιολογικό τρόπο παραγωγής στη σήμανση ή στη διαφήμιση

γεωργικών προϊόντων και ειδών διατροφής που δεν παρήχθησαν σύμφωνα με τους κανόνες που προβλέπει ο εν λόγω κανονισμός.

3 Ο κανονισμός 2092/91 προβλέπει τις αναγραφόμενες στη σήμανση, τη διαφήμιση ή τα εμπορικά έγγραφα ενδείξεις, τις οποίες ο καταναλωτής εκλαμβάνει ως αναφορά στον βιολογικό τρόπο παραγωγής, αποκλειστικά για τα προϊόντα που παρήχθησαν σύμφωνα με τον εν λόγω κανονισμό.

4 Ο κανονισμός 2092/91, ως είχε αρχικώς, είχε εφαρμογή αποκλειστικά στα φυτικά προϊόντα ή στα προϊόντα φυτικής προελεύσεως. Το πεδίο εφαρμογής του έχει διευρυνθεί έκτοτε με τον κανονισμό 1804/99. Ο κανονισμός 2092/91, όπως τροποποιήθηκε, έχει εφεξής εφαρμογή στα προϊόντα φυτικής και ζωικής προελεύσεως.

5 Το άρθρο 2 του κανονισμού 2092/91, όπως τροποποιήθηκε, ορίζει:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ένα προϊόν θεωρείται ότι φέρει ενδείξεις που αναφέρονται στον βιολογικό τρόπο παραγωγής όταν στη σήμανση, τη διαφήμιση ή τα εμπορικά έγγραφα, το προϊόν, τα συστατικά του ή οι πρώτες ύλες ζωοτροφών χαρακτηρίζονται από τις ενδείξεις που χρησιμοποιούνται σε κάθε κράτος μέλος και επιτρέπουν στον αγοραστή να συμπεράνει ότι το προϊόν, τα συστατικά του ή οι πρώτες ύλες παρήχθησαν σύμφωνα με τους κανόνες παραγωγής που αναφέρονται στο άρθρο 6 και, ειδικότερα, με τους εξής όρους, ή με τα συνήθως χρησιμοποιούμενα παράγωγά τους (όπως βιο-, οικο- κ.λπ.) ή συντμήσεις αυτών, μόνα ή σε συνδυασμό, εφόσον οι εν λόγω όροι δεν εφαρμόζονται σε γεωργικά προϊόντα που περιέχονται σε τρόφιμα ή πρώτες ύλες ζωοτροφών ή προφανώς δεν έχουν καμία σχέση με τον τρόπο παραγωγής:

[...]

— στα γαλλικά: biologique

[...]».

6 Όπως προκύπτει από την εικοστή έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1804/99, το Συμβούλιο έκρινε ότι έπρεπε να προβλεφθεί μεταβατική περίοδος «ώστε να μπορέσουν οι δικαιούχοι σημάτων να προσαρμόσουν την παραγωγή τους στις προδιαγραφές της βιολογικής γεωργίας».

7 Ως εκ τούτου, το άρθρο 1, σημείο 7, του κανονισμού 1804/99 (στο εξής: επίμαχη διάταξη) ορίζει:

«Στο άρθρο 5 [του κανονισμού 2092/91], παρεμβάλλεται η ακόλουθη παράγραφος:

"3α. Κατά παρέκκλιση από τις παραγράφους 1, 2 και 3, τα σήματα τα οποία φέρουν ένδειξη αναφερόμενη στο άρθρο 2 μπορούν να συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται, έως την 1η Ιουλίου 2006, στη σήμανση και διαφήμιση προϊόντων που δεν συμμορφούνται προς τον παρόντα κανονισμό, υπό τον όρο ότι:

— το σήμα κατατέθηκε πριν από τις 22 Ιουλίου 1991 — και, στη Φινλανδία, την Αυστρία και τη Σουηδία, πριν από την 1η Ιανουαρίου 1995 — και είναι σύμφωνο προς την πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, και

— το σήμα αναπαράγεται πάντοτε με τη σαφή, εμφανή και ευανάγνωστη ένδειξη ότι τα προϊόντα δεν παράγονται με το βιολογικό τρόπο που περιγράφεται στον παρόντα κανονισμό.”»

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

8 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Νοεμβρίου 1999, οι αναιρεσείοντες και προσφεύγοντες πρωτοδίκως (στο εξής: αναιρεσείοντες) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή με αντικείμενο, στην ουσία, την ακύρωση της παρεκκλίσεως που προβλέπει η επίμαχη διάταξη.

9 Οι αναιρεσείοντες υποστήριξαν, προς στήριξη της προσφυγής τους, ότι, λόγω της επίμαχης διατάξεως, τα προϊόντα που αποκαλούνται «bio» παρά το γεγονός ότι δεν είναι προϊόντα βιολογικής γεωργίας, αντικαθιστούν, στα μάτια των καταναλωτών, τα πραγματικά βιολογικά προϊόντα. Η επίμαχη διάταξη καθιστά, κατ' αυτόν τον τρόπο, δυνατή την προσέλκυση της πελατείας των βιολογικών προϊόντων.

10 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Ιανουαρίου 2000, το Συμβούλιο προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ένσταση απαραδέκτου κατά της προσφυγής. Οι αναιρεσείοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 3 Απριλίου 2000.

11 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ένσταση απαραδέκτου και ως εκ τούτου απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

12 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ απονέμει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλουν κατά κάθε απόφαση η οποία, αν και ελήφθη υπό μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά και ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στο αν η επίμαχη πράξη είναι γενικής ή όχι ισχύος, διαπίστωσε, με τη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 1804/99 περιέχει κανόνες γενικής ισχύος οι οποίοι εφαρμόζονται στο σύνολο των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, όσον αφορά, ιδίως, τα προϊόντα ζωικής προελεύσεως που παράγονται με τον βιολογικό τρόπο παραγωγής.

13 Το Πρωτοδικείο κατέληξε, επομένως, με τη σκέψη 35 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο εν λόγω κανονισμός έχει, λόγω της γενικής ισχύος του, κανονιστικό χαρακτήρα και επομένως δεν συνιστά απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.

14 Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι η επίμαχη διάταξη συνιστά ατομική απόφαση εφόσον μία μόνον επιχείρηση επωφελείται της παρεκκλίσεως που περιέχει η διάταξη, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η επίμαχη διάταξη περιέχει μια προσωρινή παρέκκλιση από την αρχή κατά την οποία ενδείξεις περί βιολογικού τρόπου παραγωγής των γεωργικών προϊόντων μπορούν να φέρουν μόνον τα προϊόντα που παρήχθησαν κατά τους κανόνες που προβλέπει ο κανονισμός 2092/91, όπως έχει τροποποιηθεί. Ενόψει των ορίων και των προϋποθέσεων εφαρμογής της παρεκκλίσεως αυτής, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι αυτή εφαρμόζεται σε καταστάσεις που καθορίζονται αντικειμενικώς και συνεπάγεται

έννομα αποτελέσματα όσον αφορά μια κατηγορία κατόχων σημάτων που προβλέπονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Κατέληξε, επομένως, ότι η εν λόγω προσωρινή παρέκκλιση πρέπει να θεωρηθεί ως αναπόσπαστο τμήμα των συνόλου των διατάξεων του κειμένου που την περιέχουν και ότι είναι απόρροια του γενικού χαρακτήρα τους.

15 Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι μόνον η εταιρία Danone επωφελείται της παρεκκλίσεως που περιέχει η επίμαχη διάταξη, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, με τη σκέψη 39 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν αναιρείται από το γεγονός ότι είναι δυνατό να προσδιοριστεί η ταυτότητα των υποκειμένων δικαίου στα οποία εφαρμόζεται, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως, καθοριζομένης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που επιδιώκει. Επιπλέον, απέρριψε το επιχείρημα αυτό ως μη δυνάμενο να στηριχθεί στα πραγματικά περιστατικά.

16 Το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια αν ήταν δυνατό να θεωρηθεί, παρ' όλ' αυτά, ότι η επίμαχη διάταξη αφορά άμεσα και ατομικά τους αναιρεσείοντες, παρά τη γενική της ισχύ. Διαπίστωσε, συναφώς, με τη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ότι η Biogam και τα μέλη της FNAB και του Setrab θίγονται από την επίμαχη διάταξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τους χαρακτηρίζει σε σχέση με κάποιο άλλο πρόσωπο.

17 Αφού διαπίστωσε ότι η εταιρία Danone πωλούσε ήδη γιαούρτια φέροντα το σήμα «Bio» ήδη πριν από την έκδοση του κανονισμού 1804/99, οπότε η επίμαχη διάταξη απλώς διατηρεί την προϋφιστάμενη αυτή κατάσταση μέχρι 1ης Ιουλίου 2006 το αργότερο, και ότι η εν λόγω διάταξη προβλέπει ότι «το σήμα [πρέπει να] αναπαράγεται πάντοτε με τη σαφή, εμφανή και ευανάγνωστη ένδειξη ότι τα προϊόντα δεν παράγονται με τον βιολογικό τρόπο που περιγράφεται στον [κανονισμό 2092/91]», το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τις σκέψεις 47 και 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι η επίμαχη διάταξη αποδυνάμωσε την ανταγωνιστική θέση τους ή εκείνη των μελών τους.

18 Το Πρωτοδικείο πρόσθεσε, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, ακόμα και αν η επίμαχη διάταξη είχε θίξει σημαντικά την ανταγωνιστική θέση των αναιρεσειόντων ή των μελών τους, το γεγονός αυτό δεν μπορούσε να τους χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία που δραστηριοποιείται στην αγορά των βιολογικών προϊόντων, στο μέτρο που η επίμαχη διάταξη αφορά την Biogam και τα μέλη της FNAB και του Setrab μόνον λόγω την αντικειμενικής τους ιδιότητας του επιχειρηματία που δραστηριοποιείται σ' αυτή την αγορά, όπως αφορά και όλους τους άλλους κοινοτικούς επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται στην εν λόγω αγορά.

19 Τέλος, το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τις σκέψεις 53 έως 56 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι η επίδικη διάταξη αφορούσε ατομικά τη FNAB λόγω του ότι έθιγε τη θέση της ως διαπραγματεύτριας. Το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, συναφώς, με τη σκέψη 55, ότι ο κανονισμός 1804/99 αποτέλεσε αντικείμενο διαπραγματεύσεων και εκδόθηκε από το Συμβούλιο βάσει προτάσεως της Επιτροπής κατόπιν διαβουλεύσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή. Έστω και αν η FNAB κοινοποίησε εκθέσεις στις κοινοτικές και γαλλικές αρχές κατά τη διάρκεια της συνεργασίας που κατέληξε στην έκδοση του κανονισμού αυτού, οι προπαρατεθείσες κοινοτικές αρχές μπορούν, κατά την άποψη του Πρωτοδικείου, να θεωρηθούν ότι ήσαν οι μόνες που παρενέβησαν σ' αυτή τη διαδικασία.

Η αίτηση αναιρέσεως

20 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

— να κρίνει ότι οι προσφεύγουσες μπορούν παραδεκτώς να ασκήσουν προσφυγή για τη μερική ακύρωση του κανονισμού 1804/99·

— να δεχθεί τα πρωτοδίκως υποβληθέντα αιτήματά τους·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα έξοδα τόσο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας όσο και στα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

21 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται, αφενός, ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε να δεχθεί αυτεπαγγέλτως τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του Συμβουλίου ουσιώδους τύπου και, αφετέρου, ότι η επίμαχη διάταξη αποτελεί απόφαση που τις αφορά ατομικά υπό την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου.

22 Πρώτον, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι η παράβαση ουσιώδους τύπου εφαρμοστέου κατά την έκδοση του κανονισμού 1804/99 αρκεί για να επιφέρει την ακυρότητα της επίμαχης διατάξεως. Ισχυρίζονται ότι το Συμβούλιο εξέδωσε την εν λόγω διάταξη χωρίς να συμβουλευθεί εκ νέου το Κοινοβούλιο, γεγονός που συνεπάγεται την ακυρότητα του κανονισμού.

23 Παρ' ότι δέχονται ότι από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι αυτό εξετάζει το ζήτημα του παραδεκτού πριν από την εξέταση ενδεχόμενης παραβάσεως ουσιώδους τύπου, οι αναιρεσείοντες εκτιμούν ότι η σοβαρότητα της προσβολής, εκ μέρους του Συμβουλίου, της δημοκρατικής λειτουργίας των οργάνων, ενώ η σύγχρονη πολιτική εξέλιξη της Κοινότητας αναγνωρίζει πρωταρχική θέση στην ανάπτυξη της έννοιας της Ευρωπαϊκής ιθαγένειας και στον εκδημοκρατισμό των οργάνων, οδηγεί στην ανάγκη στην άρση, κατ' αρχάς, της προσβολής αυτής. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έπρεπε να προβεί αυτεπαγγέλτως, και ανεξαρτήτως της εξετάσεως του παραδεκτού της προσφυγής τους, στην εξέταση του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση εκ μέρους του Συμβουλίου ουσιώδους τύπου, όπως είχε κάνει το γαλλικό Cour de cassation στο πλαίσιο ποινικής υποθέσεως που αφορούσε θεμελιώδη δικαιώματα.

24 Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβλεψε τον χαρακτήρα της αποφάσεως, υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ, της επίμαχης διατάξεως. Κατά τους αναιρεσείοντες, οι συνθήκες υπό τις οποίες εκδόθηκε η επίμαχη διάταξη αποδεικνύουν ότι το Συμβούλιο θέλησε να προστατεύσει τα ατομικά συμφέροντα ενός μοναδικού συγκεκριμένου επιχειρηματία, ήτοι της εταιρίας Danone. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, επιπλέον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 230 ΕΚ, καθόσον έκρινε ότι η επίμαχη διάταξη δεν τους αφορούσε ατομικά.

25 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως προδήλως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, ως προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας και να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα. Κατά το Συμβούλιο, εξαιρουμένου του λόγου αναιρέσεως που αντλείται από την άρνηση της αυτεπάγγελτης εξετάσεως της φερομένης παραβάσεως ουσιώδους τύπου, οι αναιρεσείοντες αρκούνται στην επανάληψη των λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προέβαλαν στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.

26 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Δεκεμβρίου 2000 και στις 28 Δεκεμβρίου 2000, οι εταιρίες ισπανικού δικαίου CLESA SA και Danone SA και γαλλικού δικαίου Compagnie Gervais Danone SA, αντιστοίχως, ζητούν να παρέμβουν προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

27 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του παραδεκτού

28 Από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα και πρέπει να στηρίζεται σε λόγους που αφορούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος ή παραβίαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2000, C-284/98 P, Κοινοβούλιο κατά Bieber, Συλλογή 2000, σ. I-1527, σκέψη 30).

29 Όσο για το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, διευκρινίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να περιέχει τους προβαλλόμενους νομικούς λόγους και επιχειρήματα.

30 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον προσδιορισμό της πλάνης περί το δίκαιο την οποία ενέχει η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, περιορίζεται στην επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35).

31 Η αίτηση αναιρέσεως μπορεί ωστόσο να στηρίζεται σε επιχειρηματολογία που εκτέθηκε ήδη κατά τη δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου προς απόδειξη του ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο απορρίπτοντας τους λόγους και τα επι-

χειρήματα που ο αναιρεσείων προέβαλε ενώπιόν του (απόφαση της 25ης Μαΐου 2000, C-82/98 P, Kögler κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 2000, σ. I-3855, σκέψη 23), οπότε τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να αποτελέσουν εκ νέου αντικείμενο συζητήσεως κατά την εξέταση της αιτήσεως αναιρέσεως, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, C-210/98 P, Salzgitter κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5843, σκέψη 43).

32 Στην προκειμένη περίπτωση, από το κατατεθέν ενώπιον του Δικαστηρίου δικόγραφο προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν αποτελεί απλή κατά λέξη επανάληψη των λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν με το κατατεθέν ενώπιον του Πρωτοδικείου δικόγραφο και ότι οι αναιρεσείοντες διευκρίνισαν επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της διατάξεως της οποίας ζητούν την αναίρεση καθώς και τα επιχειρήματα βάσει των οποίων εκτιμούν ότι η νομική εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι εσφαλμένη.

33 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο και να εξεταστεί το βάσιμο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί του βασίμου

34 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

Επί του λόγου που ασκείται από την παράβαση του Πρωτοδικείου της υποχρεώσεως να εξετάσει αυτεπαγγέλτως την παράβαση ουσιώδους τύπου

35 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι μπορούν παραδεκτώς να ασκήσουν προσφυγή κατά πράξεως που θίγει θεμελιώδες δικαίωμα που εγγυάται η δημοκρατική αρχή, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η επίδικη διάταξη τις αφορά άμεσα και ατομικά.

36 Το Συμβούλιο αντιτείνει ότι, αν κάθε υπήκοος των δεκαπέντε κρατών μελών μπορούσε, χωρίς καμία προϋπόθεση, να ζητεί από τον κοινοτικό δικαστή την ακύρωση πράξεως κανονιστικής φύσεως, το Πρωτοδικείο και το Δικαστήριο θα κατακλύζονταν από προσφυγές και δεν θα ήταν πλέον σε θέση να ασκήσουν το καθήκον τους ελέγχου της νομιμότητας.

37 Οι αναιρεσείοντες απαντούν ότι δεν ισχυρίζονται ότι δεν απαιτείται καμία προϋπόθεση παραδεκτού σε τέτοιες καταστάσεις. Στην πραγματικότητα, η προϋπόθεση παραδεκτού είναι η εξαιρετική σοβαρότητα της παραβάσεως του Συμβουλίου και της εντεύθεν ιδιαιτέρως σημαντικής προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ιδιωτών.

38 Επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι δεν υφίσταται καμία ένδειξη ούτε στη Συνθήκη ούτε στη νομολογία του Δικαστηρίου συνάδουσα με την επιχειρηματολογία αυτή.

39 Το κριτήριο που εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής που ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατ' αποφάσεως της οποίας δεν είναι ο αποδέκτης υπό την προϋπόθεση

ότι η απόφαση αυτή τον αφορά άμεσα και ατομικά, που θέτει το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, συνιστά απαράδεκτο δημοσίας τάξεως, το οποίο τα κοινοτικά δικαστήρια μπορούν να εξετάσουν κατά πάσα στάση της δίκης, ακόμη και αυτεπάγγελτα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993. σ. I-1125, σκέψη 23).

40 Η σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως του οικείου οργάνου ή η σημασία της εντεύθεν προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσει στην απόρριψη της εφαρμογής των κριτηρίων παραδεκτού που ορίζει ρητώς η Συνθήκη.

41 Στη συνέχεια, αν και, όπως υπενθύμισαν οι αναιρεσείοντες, το Δικαστήριο υπογράμμισε, με την απόφαση της 13ης Ιουνίου 1958, 9/56, Meroni κατά Ανωτάτης Αρχής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 174), ότι η εξισορρόπηση των εξουσιών, χαρακτηριστικό της θεσμικής δομής της Κοινότητας, αποτελεί θεμελιώδη εξασφάλιση της Συνθήκης, ιδίως υπέρ των επιχειρήσεων και ενώσεων επιχειρήσεων στις οποίες εφαρμόζεται, ωστόσο η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει τη δυνατότητα ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που θεωρεί ότι κοινοτικό όργανο εξέδωσε πράξη σε αντίθεση προς την αρχή της θεσμικής ισορροπίας, ανεξαρτήτως του ζητήματος αν η εν λόγω πράξη αφορά αυτό το πρόσωπο άμεσα και ατομικά.

42 Τέλος, οι αναιρεσείοντες κακώς ισχυρίζονται ότι στηρίζονται στην απόφαση της 22ας Μαΐου 1990, C-70/88, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1990, σ. I-2041), προκειμένου να αποδείξουν ότι η προσφυγή τους πρέπει να κριθεί παραδεκτή ανεξαρτήτως του ζητήματος αν ο κανονισμός 1804/99 τους αφορά άμεσα και ατομικά. Πράγματι, αυτή η απόφαση στηρίζεται στην ανάγκη διασφαλίσεως της διατηρήσεως της θεσμικής ισορροπίας και του δικαστικού ελέγχου του σεβασμού των προνομίων του Κοινοβουλίου. Επομένως, δεν ασκεί επιρροή στην εξέταση του παραδεκτού μιας προσφυγής ασκούμενης από φυσικό ή νομικό πρόσωπο.

43 Ο λόγος που αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε την υποχρέωση αυτεπάγγελτης εξετάσεως της παραβάσεως ουσιώδους τύπου είναι, επομένως, προδήλως αβάσιμος.

Επί του λόγου που αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε το γεγονός ότι η επίμαχη διάταξη, υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ, έχει χαρακτήρα αποφάσεως

44 Με τον λόγο αυτό, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο εκτίμησε εσφαλμένα τη φύση της επίμαχης διατάξεως. Ισχυρίζονται ότι η εν λόγω διάταξη δεν έχει κανονιστικό χαρακτηρα αλλά είναι ατομική απόφαση που σκοπεί να ευνοήσει τα συμφέροντα της εταιρίας Danone.

45 Αρκεί η διαπίστωση, συναφώς, ότι το Πρωτοδικείο ορθώς εφάρμοσε την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της πράξεως (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συνθήκη 1995. σ. I-4149, σκέψη 28) και ότι το γενικό περιεχόμενο και, ως εκ τούτου, ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν αμφισβητούνται από τη δυνατότητα καθορισμού με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου για τα οποία έχει εφαρμογή σε δεδομένη στιγμή, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που διευκρινίζεται από την πράξη σε σχέση προς τον σκοπό της τελευταίας (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2000, C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9097, σκέψη 64).

46 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη καθόσον διαπίστωσε ότι η επίμαχη διάταξη είναι απόρροια του κανονιστικού χαρακτήρα των άλλων διατάξεων του κανονισμού 1804/99.

47 Ο λόγος που αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε το γεγονός ότι η επίμαχη διάταξη, υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ, έχει χαρακτήρα αποφάσεως πρέπει, επομένως, επίσης να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του λόγου που αντλείται από την αλλοίωση, εκ μέρους του Πρωτοδικείου, του γεγονότος ότι η επίμαχη διάταξη αφορά τους αναιρεσείοντες ατομικά

48 Με αυτό τον λόγο, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε ότι η επίμαχη διάταξη τους αφορά ατομικά.

49 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθώς εφάρμοσε την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να υποστηρίξει ότι οι οικείες διατάξεις το αφορούν ατομικά μόνον όταν το θίγουν λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, και της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 20, και προπαρατεθείσα διάταξη Molkerei Großbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 65).

50 Εν προκειμένω, η επίμαχη διάταξη αφορά την Biogam και τα μέλη του FNAB και του Setrab μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας του επιχειρηματία που δραστηριοποιείται στην αγορά των βιολογικών προϊόντων, όπως αφορά και όλους τους άλλους κοινοτικούς επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται στην εν λόγω αγορά.

51 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη καθόσον διαπίστωσε ότι αυτός ο κανονισμός δεν αφορά ατομικά τους αναιρεσείοντες.

52 Επομένως, ο λόγος που αντλείται από το ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε το γεγονός ότι η επίμαχη διάταξη αφορά ατομικά τις προσφεύγουσες πρέπει επίσης να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

53 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, χωρίς να είναι αναγκαίο να κριθούν οι αιτήσεις παρεμβάσεως που υπέβαλαν οι CLESA SA, Danone SA και Compagnie Gervais Danone SA.

Επί των δικαστικών εξόδων

54 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην κατ' αναίρεση διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο υπέβαλε σχετικό αίτημα και οι αναιρεσείοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

55 Δυνάμει του άρθρου 69, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην κατ' αναίρεση διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Εν προκειμένω, οι CLESA SA, Danone SA και Compagnie Gervais Danone SA, που ζήτησαν να παρέμβουν, θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Παρέλκει η απόφαση επί των αιτήσεων παρεμβάσεως.

3) Καταδικάζει τη Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), το Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab) και την Est Distribution Biogam SARL στα δικαστικά έξοδα.

4) Οι CLESA SA, Danone SA και Compagnie Gervais Danone SA φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Λουξεμβούργο, 10 Μαΐου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

A. La Pergola